

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 719/2024-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Jurek, advokátska kancelária, s.r.o., Páričkova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B2-10C/145/2011 (pôvodne konanie vedené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 10C/145/2011), proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/207/2017 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/230/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu), krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia, zrušenia rozsudku krajského súdu vydaného v napadnutom konaní 4. februára 2021 a uznesenia najvyššieho súdu vydaného v napadnutom konaní 26. júna 2024. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil právny názor, že v napadnutom konaní vedenom krajským súdom rozhodol odvolací súd na podklade odvolania podaného neoprávnenou osobou, a súčasne požaduje priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 15 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je sporovou stranou v konaní o náhradu škody z ublíženia na zdraví, ktoré jej vzniklo v dôsledku zranení utrpенých pri dopravnej nehode, v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti žalovanému [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za účasti intervenienta na strane žalovaného (Komunálna poisťovňa, a. s.) domáha zaplatenia sumy 20 316,80 eur s príslušenstvom z titulu náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, nákladov na vypracovanie znaleckého posudku, nákladov na liečenie zranení, náhrady za znehodnotenie oblečenia, náhrady za zničené dioptrické okuliare a náhrady za stratu na zárobku. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10C/145/2011 z 24. januára 2017 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 10 490,55 eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne priznal sťažovateľke a štátu proti žalovanému 100 % náhradu trov konania.

3. O odvolaniach sťažovateľky a intervenienta rozhodol krajský súd rozsudkom zo 4. februára 2021 tak, že rozsudok okresného súdu z 24. januára 2017 v častiach o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľke náhradu za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 3 469,60 eur, náhradu liečebných nákladov v sume 9,43 eur, náhradu škody na veciach v sume 46,78 eur a v časti o zamietnutí nároku na zaplatenie sumy 229,07 eur potvrdil. Odvolanie sťažovateľky proti zamietnutiu nároku na náhradu liečebných nákladov v sume 6,57 eur krajský súd odmietol a rozsudok súdu prvej inštancie v častiach o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľke sumu 4 092,33 eur a o zamietnutí nároku na zaplatenie sumy 657,67 eur a v napadnutých častiach týkajúcich sa úroku z omeškania a trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Sťažovateľka podala vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach a vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v napadnutom konaní a v tomto konaní vydaným rozsudkom zo 4. februára 2021 ústavnú sťažnosť, ktorá bola v časti označených práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní a rozsudku zo 4. februára 2021 uznesením sp. zn. I. ÚS 618/2022 z 10. novembra 2022 odmietnutá z dôvodu neprípustnosti, keďže proti citovanému rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom nebolo do času vydania citovaného uznesenia ústavného súdu rozhodnuté, a v časti označeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu v čase, keď sa vec už nachádzala na inom súde, v dôsledku čoho už k porušovaniu citovaného práva nemohlo dochádzať. V časti označených práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 618/2022 z 2. februára 2023, ktorým vyslovil porušenie citovaných práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, uložil okresnému súdu príkaz v napadnutom konaní konať a súčasne sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 6 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

5. S účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušenosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov prešiel

od 1. júna 2023 výkon súdництва v uvedenej veci z okresného súdu na mestský súd. Súdne konanie vo veci sťažovateľky je tak ďalej na podklade kasačnej časti rozsudku krajského súdu zo 4. februára 2021 vedené mestským súdom pod sp. zn. B2-10C/145/2011.

6. Dovolanie podané sťažovateľkou proti rozsudku krajského súdu zo 4. februára 2021 v jeho zrušujúcich častiach (pozri bod 3 tohto uznesenia *in fine*) podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku prípustné (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/230/2022 z 26. júna 2024 odmietnuté ako procesne neprípustné. Porušenie práva na spravodlivý proces videla sťažovateľka v postupe odvolacieho súdu priečiacom sa zákonnej právnej úprave a rozhodovacej praxi najvyššieho súdu (uznesenie veľkého senátu najvyššieho súdu sp. zn. 1VOBdo/1/2020 z 25. februára 2021), ktorý neodmietol odvolanie podané intervenientom bez súhlasu procesnej strany. Nesprávne právne posúdenie na podklade odvolania podaného intervenientom ako neoprávnenou osobou videla sťažovateľka v súvislosti s posudzovaním nároku na stratu na zárobku, keď odvolací súd prikázal súdu prvej inštancie postupovať podľa protiústavného § 446 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže podľa sťažovateľky je náhrada príjmu pri práceneschopnosti odlišný právny inštitút.

7. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti najvyšší súd akcentoval, že dovolanie smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola vec vrátená na ďalšie konanie súdu prvej inštancie, a poukázal pritom na rozhodnutie R 19/2017, podľa ktorého takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorému by bolo dovolanie podľa § 420 CSP prípustné. Dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol vo vymedzenej časti zrušený rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, nie je dovolanie podľa § 420 CSP.

8. V súvislosti s nesprávnym právnym posúdením najvyšší súd zdôraznil, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP je prípustné iba proti rozhodnutiu, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, no sťažovateľka dovolaním napadla rozhodnutie vo výroku, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, a teda ide zjavne o rozhodnutie, ktoré nie je ani potvrdzujúcim a ani zmeňujúcim rozhodnutím. Ani v tejto časti preto nie je dovolanie prípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka argumentuje, že poisťovňa, v ktorej mal pôvodný žalovaný uzatvorené povinné zmluvné poistenie v čase dopravnej nehody, netvorí so žalovaným nerozlučné spoločenstvo. V takomto prípade zákonná právna úprava vyžaduje v prípade podania odvolania intervenientom súhlas strany, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 360 ods. 2 CSP). Vzhľadom na skutočnosť, že táto podmienka nebola naplnená, bolo povinnosťou odvolacieho súdu odvolanie podané intervenientom odmietnuť. Procesný postup odvolacieho súdu, ktorým v rámci napadnutého konania došlo k vecnému prejednaniu odvolania intervenienta, je rozporný zo zákonnou právnou úpravou, ako aj rozhodnutím veľkého senátu (bod 5 tohto uznesenia).

10. Aj keď náhrada za stratu na zárobku a trovy konania nemali tvoriť predmet odvolacieho prieskumu, keďže odvolanie podala neoprávnená osoba, právne posúdenie je navyše nesprávne a ústavne neudržateľné. Odvolací súd v rozsudku zo 4. februára 2021 prezentoval právny názor, že

nároky na náhradu škody sú upravené v § 444 až § 449a Občianskeho zákonníka, pričom konštatoval neprípustnosť obídienia týchto zákonných ustanovení všeobecným súdom. Sťažovateľka v tomto smere namieta, že ustanovenia, na ktoré odkazuje odvolací súd, boli nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 10/2016 z 10. októbra 2018 zrušené, a preto nie je dôvod sa nimi zaoberať. Odvolací súd pritom súdu prvej inštancie priamo prikázal konať v rozpore so zákonom, hoci právny názor skutkovo a právne neodôvodnil.

11. Sťažovateľka prezentuje podľa jej názoru správny právny názor o tom, že náhrada príjmu pri pracovnej neschopnosti nie je náhradou na stratu na zárobku podľa § 445 Občianskeho zákonníka, ale ide o obdobu ušlého zárobku (zisku) podľa § 442 Občianskeho zákonníka. Keďže sťažovateľka bola jednoznačne vylúčená z možnosti pracovať po ukončení štúdia ako zdravotná sestra, a to v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného, potom je ňou uplatňovaný nárok na náhradu ušlého zisku daný.

12. V súvislosti so spôsobom určenia úroku z omeškania sťažovateľka poukazuje na odvolanie, v ktorom vymedzuje nesprávnosť určenia súdom prvej inštancie, ktoré sa odvíja od zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“). Súd prvej inštancie totiž opomína, že záväzkový vzťah z titulu náhrady škody existuje medzi sťažovateľkou ako žalobkyňou a žalovaným, ktorým nie je poisťovňa, a preto odkaz na zákon o povinnom zmluvnom poistení je irelevantný. Bolo potrebné aplikovať § 563 Občianskeho zákonníka. Za zjavne nesprávny považuje sťažovateľka aj interval úroku z omeškania, a to zo sumy 1 340,69 eur od 15. januára 2016 do zaplatenia.

13. Podľa informácií sťažovateľky žalovaný zomrel pred vyhlásením rozsudku odvolacieho konania, čo podčiarkuje nesprávnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý bol povinný postupovať podľa § 63 CSP a pokračovať v konaní s dedičmi žalovaného.

14. Krajský súd podľa sťažovateľky po 4 rokoch od rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhodol spôsobom, ktorý je zjavne nesprávny. Okrem toho interpretoval právne normy v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti.

15. Sťažovateľka navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur z dôvodu dlhodobého stavu právnej neistoty v dôsledku zníženia vymožitelnosti nároku pre nesprávnosť v postupe vo veci konajúcich súdov. Podľa sťažovateľky jej vec nie je skutkovo a právne zložitá. Správanie sporových strán neprispelo k predĺženiu napadnutého konania, keďže sťažovateľka, ako aj žalovaný boli disciplinovaní a zúčastňovali sa pojednávanií. Konanie na súde prvej inštancie trvalo takmer 6 rokov a na odvolacom súde takmer 4 roky, čo nemožno označiť za postup smerujúci k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka existencie zbytočných prietahov v napadnutých konaniach vedených mestským súdom (pôvodne okresným súdom), krajským súdom a najvyšším súdom, ako aj námietka porušenia práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie z dôvodu vecného prejednanie odvolania podaného intervenientom bez súhlasu sporovej strany, ako aj

z dôvodu neústavnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu, no bez bližšieho odôvodnenia.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu:

18. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už formuloval právny názor (pozri napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 255/2021), podľa ktorého má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti (alebo jej časti) významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Ústavná sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy neobsahuje žiadne odôvodnenie, pritom je navyše *prima facie* vylúčená vzhľadom na primárny trestnoprávny charakter uvedeného základného práva akákoľvek možnosť vyslovenia porušenia v napadnutých konaniach, ktorých predmetom je výlučne civilný nárok.

19. Odôvodnenie návrhu je podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde zákonom ustanovenou podmienkou konania pred ústavným súdom. V tejto súvislosti ústavný súd už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

20. Charakter uvedeného nedostatku odôvodnenia ústavnej sťažnosti je taký, že ústavný súd nemal priestor na to, aby svojím zásahom (či už vo forme výzvy na doplnenie ústavnej sťažnosti, alebo vlastnou aktivitou) odstránil tento nedostatok ústavnej sťažnosti. Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale najmä esenciálnych obsahových náležitostí ústavnej sťažnosti (absencia akejkoľvek argumentácie – odôvodnenia vo vymedzenej časti), ústavný súd sťažovateľku nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 351/2019).

21. Pretože predmetná časť ústavnej sťažnosti v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti v špecifikovanom rozsahu, ústavný súd ústavnú sťažnosť v relevantnej časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 618/2022 z 2. februára 2023:

22. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd, reflektujúc petit ústavnej sťažnosti a sťažnostnú naráciu, zdôrazňuje, že sťažovateľka nevymedzila obdobie napadnutého konania, vo vzťahu ku ktorému požaduje ústavnoprávny prieskum (sťažovateľka napadla celkovú dĺžku napadnutého konania vrátane obdobia pred nadobudnutím právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 2. februára 2023).

23. Vzhľadom na skutočnosť uvádzanú v bode 4 tohto uznesenia a vyslovenie porušenia totožných práv v napadnutom konaní vedenom mestským súdom (pôvodne okresným súdom) ústavný súd časť ústavnej sťažnosti vzťahujúcu sa na obdobie do právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 2. februára 2023, t. j. do 27. februára 2023, odmietol ako neprípustnú z dôvodu prekážky *res iudicata* podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde (obdobne I. ÚS 93/2024).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 618/2022 z 2. februára 2023:

24. V kontexte namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý je potrebné vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

25. Ústavný súd pri posudzovaní relevantnej časti ústavnej sťažnosti zobral do úvahy skutočnosť, že v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu z 2. februára 2023 bol spis z dôvodu podaného dovolania na najvyššom súde, ktorý o dovolaní rozhodol uznesením z 26. júna 2024 a následne 24. júla 2024 postúpil spis mestskému súdu na doručovanie rozhodnutia dovolacieho súdu. Dňa 16. októbra 2024 bol nariadený termín pojednávania na 5. marec 2025.

26. Skutočnosť rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní sťažovateľky v posudzovanom období nedovoľovala mestskému súdu sa vecou meritórne zaoberať. Obdobie od rozhodnutia o dovolaní najvyšším súdom a vrátenia spisu mestskému súdu po predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti (4 mesiace) *prima facie* vylučuje možnosť vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v postupe mestského súdu v napadnutom konaní.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd relevantnú časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného

súdu z 2. februára 2023 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu v napadnutých konaniach:

28. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

29. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, IV. ÚS 237/09, II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade krajským súdom a najvyšším súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď s'ťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavnej s'ťažnosti nie je možné vyhovieť a ústavný súd ju spravidla odmietne pre zjavnú neopodstatnenosť už pri predbežnom prerokovaní.

30. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že súdne konanie sa pred krajským súdom skončilo 4. februára 2021 vydaním rozsudku a vrátením veci mestskému súdu, resp. okresnému súdu (spis bol vrátený 30. marca 2021, pozn.). Spis bol následne z dôvodu dovolania podaného s'ťažovateľkou 9. apríla 2021 predložený na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktorý uznesenie o dovolaní vydal 26. júna 2024 a následne spis vrátil mestskému súdu na opätovné rozhodnutie z dôvodu sčasti kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu. Z uvedeného je zrejmé, že v čase podania ústavnej s'ťažnosti (august 2024) konal v právnej veci s'ťažovateľky znova mestský súd a krajský súd ani najvyšší súd už v tom čase nemohli ovplyvniť priebeh napadnutého konania, a preto ani porušiť označené právo s'ťažovateľky. Vydaním rozsudku a predložením veci mestskému súdu, resp. okresnému súdu späť na rozhodnutie krajský súd vykonal všetky relevantné úkony smerujúce k ukončeniu napadnutého odvolacieho konania (m. m. I. ÚS 618/2022).

31. Obdobne v čase pred podaním ústavnej s'ťažnosti najvyšší súd v napadnutom konaní o dovolaní rozhodol uznesením z júna 2024 a spis mestskému súdu vrátil v júli 2024, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ani zo strany najvyššieho súdu.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.5. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní:

33. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 1/2017).

34. Ústavný súd konštatuje, že proti rozsudku okresného súdu z 24. januára 2017 podala sťažovateľka odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd v napadnutom konaní a vecne preskúmal námietky sťažovateľky atakujúce postup súdu prvej inštancie.

35. Z uvedeného dôvodu ústavný súd uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.6. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom krajského súdu v napadnutom konaní:

36. Na účely preskúmania opodstatnenosti časti ústavnej sťažnosti si ústavný súd podľa § 60 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyžiadal vyjadrenie krajského súdu, ktorý podaním sp. zn. 1SprV/375/2024 z 12. novembra 2024 v podstatnom zdôraznil neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti v relevantnej časti, pričom v konkrétnostiach akcentoval, že vyjadrením žalovaného k odvolaniu intervenienta a čiastočným zopakovaním jeho argumentov vyjadril žalovaný ako strana sporu súhlas s odvolaním intervenienta, pričom sťažovateľka proti odvolaniu intervenienta a vyjadreniu žalovaného vecne argumentovala a nenamietala neoprávnenosť podania odvolania.

37. V reakcii na podanie krajského súdu sťažovateľka v podaní doručenom 21. novembra 2024 opätovne odkazom na rozhodnutie veľkého senátu (bod 6 tohto uznesenia) konštatovala, že najvyšší súd sa stavia kriticky k postupu, ktorý aplikoval krajský súd. Ide o justičný omyl. Neodmietnutie odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie podaného neoprávnenou osobou zo strany krajského súdu je porušením práva na súdnu ochranu.

38. Podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

39. Zo skutočností obsiahnutých v bodoch 4 a 6 tohto uznesenia vyplýva, že proti rozsudku krajského súdu zo 4. februára 2021 podala sťažovateľka dovolanie a súčasne ústavnou sťažnosťou napadla konanie krajského súdu, v ktorom bol rozsudok vydaný. Uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 618/2022 bola relevantná časť ústavnej sťažnosti odmietnutá z dôvodu neprípustnosti ako predčasne predložená, keďže najvyšší súd bol vo vzťahu k sťažovateľke oprávnený v rámci dovolacieho konania poskytnúť ochranu jej práv. O dovolaní rozhodol najvyšší súd v napadnutom konaní tak, že ho odmietol ako procesne neprípustné a argumentáciou sťažovateľky atakujúcou postup krajského súdu sa vecne nezaoberal.

40. Keďže sťažovateľka podala dovolanie, ktorým napadla postup krajského súdu, uplatnením § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť bola v relevantnej časti podaná v lehote podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítanej od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

41. Sťažovateľka vznesla v konaní pred ústavným súdom dve zásadné námietky, ktorými brojí proti nesprávnosti postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie podané intervenientom aj napriek tomu, že chýbal na podanie odvolania súhlas strany, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie napadnuté odvolaním vydané (§ 360 ods. 2 CSP), a proti ústavnej neudržateľnosti právneho posúdenia náhrady za stratu na zárobku a úroku z omeškania krajským súdom.

42. Vo vzťahu k námietke atakujúcej prejednanie odvolania podaného intervenientom krajským súdom ústavný súd poukazuje opätovne na svoju judikatúru, podľa ktorej je princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu ústavným príkazom pre každú fyzickú osobu alebo právnickú osobu namietajúcu porušenie jej základného práva, a preto každý musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, má požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (I. ÚS 189/07, III. ÚS 102/2024). Ústavný súd sa preto štandardne v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zaoberá otázkou, či neexistuje iný súd, ktorý je oprávnený poskytnúť ochranu namietanému porušeniu práv sťažovateľa.

43. Zo zistení ústavného súdu vyžiadanim súvisiaceho spisového materiálu mestského súdu vyplýva, že intervenient podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie 17. februára 2017, ktoré bolo následne doručované sťažovateľke na vyjadrenie. Sťažovateľka na výzvu reagovala podaním doručeným 5. apríla 2017. Žalovaný sa k odvolaniu intervenienta vyjadril podaním 13. júna 2017, ku ktorému zaujala sťažovateľka stanovisko listom 13. júla 2017.

44. Zo žiadneho z už označených podaní sťažovateľky nevyplývajú námietky, ktorými by brojila proti neoprávnenosti intervenienta podať odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie. Naopak, sťažovateľka konkludentne podanie opravného prostriedku intervenientom akceptovala tým, že sa vo svojich podaniach vyjadrovala k argumentácii intervenienta výlučne vecne.

45. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, podľa ktorého právnym prostriedkom ochrany práv sťažovateľa je v prípade, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je (hoci len v časti) v prospech sťažovateľa a druhá strana v spore využije svoje právo podať proti nemu opravný prostriedok, aj vyjadrenie k opravnému prostriedku druhej strany v spore v rámci konania o opravnom prostriedku (m. m. IV. ÚS 102/2019). Citovaný právny názor možno plne aplikovať aj na tu prejednávanú vec vo vzťahu k subjektu, ktorý odvolanie podal, hoci u neho neboli splnené podmienky na takýto úkon. Sťažovateľka sa teda v rámci odvolacieho konania, ktorého ústavnosť je v tejto časti konania preskúmaná, v rozpore so všeobecne uznávanou zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (právo patrí bdelym) a zanedbaním procesnej povinnosti sama pozbavila možnosti využiť právny prostriedok na ochranu svojich práv, ak vo vyjadrení k odvolaniu intervenienta nevznesla námietku neoprávnenosti intervenienta odvolanie podať, ale, naopak, vyjadrovala sa k nemu z vecného hľadiska. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že neoprávnenosť postupu odvolacieho súdu sťažovateľka vznesla v konaní pred dovolacím súdom, keďže dovolací súd sa z dôvodu procesnej neprípustnosti vecnou argumentáciou sťažovateľky zaoberať nemohol. Mohol tak urobiť odvolací súd, a to v reakcii na prípadné vyjadrenie sťažovateľky v rámci odvolacieho

konania, pričom prípadná argumentácia odvolacieho súdu k oprávnenosti intervenienta podať odvolanie sa následne mohla stať predmetom preskúmania pred ústavným súdom z pohľadu jej ústavnej udržateľnosti.

46. Vzhľadom na ničím neodôvodnenú absenciu predloženia argumentov k neoprávnenosti odvolania podaného intervenientom zo strany sťažovateľky je podľa názoru ústavného súdu, uplatňujúc prísne formalistický prístup ochrany základných práv a slobôd, daný dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti ako neprípustnej v súlade s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

47. Uplatňujúc materiálne chápanie ochrany základných práv a slobôd, ústavný súd aj napriek už uvedenému pristúpil k preskúmaniu ústavnej udržateľnosti postupu odvolacieho súdu, pritom dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu sa s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci nejaví ako ústavne neudržateľný.

48. Zo zákonnej právnej úpravy vyplýva oprávnenie intervenienta podať odvolanie, ak tvorí so stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vydané, nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP (§ 360 ods. 1 CSP), a v ostatných prípadoch len so súhlasom takejto strany (§ 360 ods. 2 CSP). Sťažovateľka vo svojej veci napáda porušenie § 360 ods. 2 CSP a argumentuje chýbajúcim súhlasom žalovaného, keďže intervenient netvorí so žalovaným nerozlučné spoločenstvo. Zákonná právna úprava nerieši *expressis verbis* situáciu, keď súhlas strany nie je do uplynutia lehoty na podanie odvolania intervenientom udelený, no akademická obec pripúšťa výklad zodpovedajúci základnej zásade vyplývajúcej z čl. 4 CSP, podľa ktorej by mal súd v konaní prihliadať na princípy všeobecnej spravodlivosti tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov, podľa ktorej by mal súd na doplnenie odvolania o súhlas strany vyzývať (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1217.). Krajský súd síce takto nepostupoval a intervenienta, prípadne žalovaného na doplnenie odvolania (o súhlas) nevyzval, no zo zistení z predmetného súdneho spisu nepochybne vyplýva, že odvolanie intervenienta bolo zasielané na vyjadrenie nielen sťažovateľke, ale aj samotnému žalovanému, ktorý na odvolanie reagoval podaním, stotožňujúc sa v zásade s vecnými argumentmi intervenienta. Za takéhoto stavu je potrebné konkludovať, že požiadavka udelenia súhlasu s podaním odvolania nadobúda v tu prejednávanej veci striktné formálny charakter. Je totiž legitímne vychádzať z premisy, podľa ktorej stotožnenie sa s odvolacou argumentáciou intervenienta v sebe implicitne obsahuje zákonnou právnou úpravou žiadaný súhlas s podaním odvolania.

49. Vzhľadom na uvedené sa preto chýbajúci súhlas s podaním odvolania intervenientom stáva izolovane formálnym pochybením bez možnosti potenciálneho materiálneho zásahu do práv sťažovateľky. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje už stabilnú súčasť svojej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (IV. ÚS 100/2013).

50. Prejednanie odvolania podaného intervenientom bez výslovného súhlasu žalovaného preto v tu prejednávanej veci zohľadňuje všeobecne ponímanú spravodlivosť, ktorá je súčasťou širšieho konceptu materiálneho poňatia právneho štátu (m. m. I. ÚS 82/07, IV. ÚS 1/07). Námietka sťažovateľky o porušení práv postupom odvolacieho súdu z dôvodu chýbajúceho súhlasu sporovej strany s podaním odvolania intervenientom je s prihliadnutím na implicitný súhlas žalovaného (bod 48 tohto uznesenia), zohľadňujúc okolnosť absencie výzvy odvolacieho súdu na predloženie

súhlasu strany s podaním odvolania intervenientom, ktorá nemôže byť pričítaná na ťarchu intervenienta, resp. sporovej strany, ako aj okolnosť absencie konkrétnej argumentácie sťažovateľky, ktorou by brojila v rámci príslušného odvolacieho konania proti prejednaní odvolania z dôvodu chýbajúceho súhlasu zo strany žalovaného, nedôvodná, z čoho rezultuje odmietnutie ústavnej sťažnosti v relevantnej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

51. Na uvedenom závere nemení nič ani odkaz na rozhodnutie veľkého senátu (bod 6 tohto uznesenia), ktorému sa údajne postup krajského súdu prieči, keďže citovanému rozhodnutiu veľkého senátu chýbajú aspoň obdobné skutkové a právne okolnosti s tu prejednanou vecou. Poukazované rozhodnutie veľkého senátu sa zameriava na výklad § 458 ods. 3 CSP, ktorý upravuje oprávnenosť podať podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora výlučne strane, a to konkrétne v otázke, či takéto oprávnenie patrí aj intervenientovi. V konkrétnych okolnostiach veci preto v rozhodnutí veľkého senátu išlo o výklad § 458 ods. 3 CSP z pohľadu rozšírenia legitímácie na podanie spôsobilého podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora, o ktorý však v sťažovateľkinej veci nejde.

52. Pokiaľ sťažovateľka atakuje rovnako aj právne posúdenie otázok bližšie vymedzených v bode 41 tohto uznesenia, ústavný súd, zvýrazňujúc opätovne princíp subsidiarity, konštatuje, že v dôsledku čiastočne kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu (rozsudok krajského súdu zo 4. februára 2021) budú vymedzené otázky predmetom právneho posúdenia súdom prvej inštancie, pričom sťažovateľka môže námietky atakujúce vecné posúdenie uplatnených nárokov za podmienok ustanovených v procesnom predpise uplatniť v základnom konaní pred všeobecnými súdmi, a to v prebiehajúcom konaní na súde prvej inštancie, ako aj v prípadnom odvolacom a dovolacom konaní.

53. Vzhľadom na existenciu čiastočne kasačného rozhodnutia vydaného v napadnutom konaní vedenom krajským súdom sťažovateľka nie je obmedzená na možnosti predostrieť svoje argumenty v ďalšom konaní a nejde ani o prípad, v ktorom by krajský súd vyriešil nejakú právnu otázku s konečnou platnosťou. Ochranu základným právam sťažovateľky aktuálne môže poskytnúť mestský súd, čo je dôvodom na odmietnutie časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Následná možnosť uplatnenia ďalších právnych prostriedkov ochrany práv (odvolanie a dovolanie) súčasne znamená predčasnosť ústavnej sťažnosti a zakladá dôvod jej neprípustnosti (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

54. Už len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že argumentácii obsiahnutej v bode 13 tohto uznesenia, ktorá sa zameriava na pochybenie krajského súdu spočívajúce v nereflektovaní skutočnosti, že žalovaný počas odvolacieho konania zomrel, chýba nevyhnutná konkretizácia dopadu tejto vady v postupe krajského súdu na označené práva sťažovateľky. Nevyhnutným predpokladom na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv zaručených ústavou a dohovorom je totiž priamy dopad vady alebo nedostatku vyčítaných orgánu verejnej moci na tieto práva (I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, II. ÚS 671/2017). Túto požiadavku neplní všeobecná argumentácia o postupe odvolacieho súdu, ktorý nezohľadnil zákonnú právnu úpravu, a to § 63 ods. 2 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku

dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve.

55. Navyše zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie uznesením č. k. 10C/145/2011-712 z 20. mája 2022 rozhodol uplatnením postupu podľa § 63 ods. 2 CSP (čoho sa vo svojej podstate sťažovateľka domáhala), že bude pokračovať v konaní vo veci žaloby sťažovateľky s právnymi nástupcami žalovaného.

56. Z uvedených dôvodov je námietka sťažovateľky o nesprávnom postupe krajského súdu bez nevyhnutnej konkretizácie dopadu tejto vady na jej práva zjavne neopodstatnená, čo je dôvod na odmietnutie časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.7. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní:

57. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

58. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

59. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľkou uplatnené námietky zakladajú prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť postup najvyššieho súdu vyúsťujúci do vydania uznesenia z 26. júna 2024 z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

60. Prípustnosť dovolania pre vadu zmätočnosti je zákonnou právnou úpravou ohraničená vo vzťahu k predmetu preskúmania výlučne rozhodnutiami vo veci samej (meritórne rozhodnutie) a rozhodnutiami, ktorými sa konanie končí (§ 420 CSP). Prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky (§ 421 ods. 1 CSP) je zákonnou právnou úpravou daná proti potvrdzujúcim alebo zmeňujúcim rozhodnutiam odvolacieho súdu.

61. Po preskúnaní relevantných častí uznesenia najvyššieho súdu z 26. júna 2024 (body 6 a 7 tohto uznesenia) ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu k procesnej neprípustnosti dovolania sťažovateľky sú jasné, jednoznačné a presvedčivé, keďže vychádzajú zo súčasného zákonného stavu daného Civilným sporovým poriadkom a korešpondujú s ustálenou rozhodovacou praxou

dovolacieho súdu (R 19/2017) a napokon aj rozhodovacou činnosťou ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 528/2020, II. ÚS 61/2018, II. ÚS 562/2018).

62. Ústavný súd na podklade uvedeného, rešpektujúc svoju predchádzajúcu judikatúru, nemá dôvod spochybňovať argumentáciu najvyššieho súdu, ktorá bola základom pre odmietnutie dovolania sťažovateľky podaného z dôvodu vady zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci a smerujúceho proti kasačnému rozhodnutiu odvolacieho súdu.

63. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti môže podliehať určitým obmedzeniam. Za takéto obmedzenie treba považovať aj nemožnosť podania dovolania proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu. V príslušnom procesnom kódexe koncipovaná prípustnosť dovolania sleduje trend nastolený judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej má tento mimoriadny opravný prostriedok slúžiť na nápravu najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, ako aj na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov ako prvkov napĺňania princípu správnej istoty (k tomu pozri aj III. ÚS 73/2018).

64. Na podklade uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že v danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, no keďže vzhľadom na právnu úpravu zistil, že toto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je (vo vzťahu k vade zmätočnosti) rozhodnutím vo veci samej alebo rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ani potvrdzujúcim či zmeňujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (vo vzťahu k nesprávne právne posúdeniu veci) rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) CSP vyslovene umožňuje, rešpektujúc pritom vlastnú judikatúru a rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

65. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery najvyššieho súdu prezentované pri odmietnutí dovolania, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

66. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch uplatnených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu